

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1160

08.06.2025 (136)

Ο Χίτλερ στον πόλεμο : Τι συνέβη πραγματικά;

από A.V. Schaerffenberg

Μέρος 7

Κεφάλαιο 6: Εκστρατεία στην Πολωνία

Η αλήθεια είναι τόσο εύθραυστη που χρειάζεται έναν σωματοφύλακα από ψέματα για να την προστατεύσει."

Winston S. Churchill

Με τον πόλεμο κατά της Πολωνίας σχεδόν κερδισμένο, "ο Χίτλερ σηκώθηκε στο Ράιχσταγκ για να καυχηθεί για τον θρίαμβό του επί ενός ανυπεράσπιστου λαού". Έτσι περιέγραψε τους Πολωνούς του 1939 ο Walter Cronkite, φερέφωνο των συμβατικών ιστορικών και των αντιναζιστών προπαγανδιστών. Η απεικόνισή του έχει γίνει έκτοτε ιστορικό δόγμα, όπου η Πολωνία εξακολουθεί να παρουσιάζεται ως μια φιλειρηνική χώρα πολύ δειλή και μικρή για να υπερασπιστεί τον εαυτό της από τον εκφοβισμό του Χίτλερ. Όμως, όπως αναφέρθηκε στο προηγούμενο κεφάλαιο, οι Πολωνοί εξόργισαν τους Βρετανούς και Γάλλους συμμάχους με την πεισματική άρνησή τους να διαπραγματευτούν

ειρηνικά. Και δεν ήταν σε καμία περίπτωση "ένας ανυπεράσπιστος λαός".

Δεδομένου ότι η σύγχρονη Πολωνία είχε δημιουργηθεί μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ο στρατάρχης Γιόζεφ Πιλσούντσκι προώθησε εκτεταμένα εξοπλιστικά προγράμματα που αντιστοιχούσαν στην επιθετική εξωτερική πολιτική του. Ήταν γνωστός ως πολεμοχαρής ταραχοποιός σε ολόκληρη την Ανατολική Ευρώπη και ενεπλάκη σε αψιμαχίες με όλους τους γείτονές του, συμπεριλαμβανομένων των Γερμανών της Σιλεσίας, οι οποίοι ήταν στην πραγματικότητα "ένας ανυπεράσπιστος λαός" στις αρχές της δεκαετίας του 1920, όταν κατέλαβε τη γη τους κατά κατάφωρη παραβίαση του διεθνούς δικαίου. Ακόμη και οι σύμμαχοι συντάκτες της Συνθήκης των Βερσαλλιών εξύβρισαν τους Πολωνούς για τη δειλή θυματοποίηση των αφοπλισμένων Γερμανών.

Ο Πιλσούντσκι οργάνωσε ταυτόχρονα μια ολοκληρωμένη επίθεση κατά της ΕΣΣΔ. Αν και απέτυχε, εμπόδισε τους Σοβιετικούς να εισβάλουν στην Πολωνία. Την ημέρα που ο εθνικοσοσιαλισμός εξελέγη στην εξουσία στη Γερμανία, ο Πιλσούντσκι, χωρίς πρόκληση, έστειλε μυστικό απεσταλμένο στο Παρίσι, όπου του προτάθηκε κοινή εισβολή στο Ράιχ. Οι απροετοίμαστοι Γάλλοι τρομοκρατήθηκαν και αρνήθηκαν να εξετάσουν την εγκληματική πρότασή του για διεξαγωγή αδήλωτου πολέμου εναντίον ενός έθνους πολύ αδύναμου για να απειλήσει οποιονδήποτε, πόσο μάλλον τους πολεμοχαρείς Πολωνούς. Ο Πιλσούντσκι ήταν παντρεμένος με μια Εβραία, γεγονός που εξηγούσε την προσωπική του εχθρότητα προς τους Γερμανούς γενικά και τον εθνικοσοσιαλισμό ειδικότερα.

Όπως αναφέρθηκε στο προηγούμενο κεφάλαιο, η πολωνική κυβέρνηση υπέγραψε συνθήκη φιλίας με το Ράιχ τον Ιανουάριο του 1934. Ταυτόχρονα, ο Πιλσούντσκι έστειλε τον πρεσβευτή του, Μίλσταϊν, στη Λιθουανία, σε μια μυστική προσπάθεια να δελεάσει την ηγεσία αυτού του έθνους της Βαλτικής σε μια κοινή στρατιωτική συμμαχία κατά της Γερμανίας. Ο Μίλσταϊν, γαμπρός του διεθνούς τραπεζικού οίκου Ρότσιλντ στο Παρίσι, έγινε ψυχρά δεκτός από τους Λιθουανούς, των οποίων η παλιά πρωτεύουσα, το Βίλνιους, είχε καταληφθεί και εξακολουθούσε να κρατείται από τον διπρόσωπο Μάρσαλ.

Μετά το θάνατό του από καρκίνο ή δηλητήριο το 1935, η πολωνική παραγωγή όπλων συνεχίστηκε με αμείωτους ρυθμούς, αλλά ορισμένοι αξιωματούχοι της Βαρσοβίας άρχισαν να αντιλαμβάνονται την αυτοκτονική ανοησία του να αντιταχθεί κανείς ταυτόχρονα στον Στάλιν και στον Χίτλερ και έτειναν προς την προσέγγιση με τη Νέα Γερμανία. Σιγά σιγά, οι δύο χώρες παρασύρθηκαν μεταξύ τους, ώσπου το τραγούδι των σειρήνων της εύκολης κατάκτησης του Μπούλιτ νανούρισε τους Πολωνούς στην καταδίκη τους. Μέχρι τον Αύγουστο του 1939, η λαϊκή αναταραχή κατά του Χίτλερ στο εσωτερικό της Πολωνίας έφτασε σε πυρετώδεις ρυθμούς, με αποτέλεσμα την αχαλίνωτη δράση του όχλου που

στρεφόταν εναντίον του 1,5 εκατομμυρίου Γερμανών της χώρας. Το πόσοι από αυτούς σύρθηκαν από τα σπίτια τους και ξυλοκοπήθηκαν ή λιθοβολήθηκαν μέχρι θανάτου από τον εξαγριωμένο όχλο δεν έχει εξακριβωθεί ποτέ με ακρίβεια, αν και οι εκτιμήσεις του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού ανεβάζουν τον αριθμό σε πάνω από 3.000 άνδρες, γυναίκες και παιδιά σε μια εικοσαετία που ξεκίνησε το 1919. Περίπου 500 Γερμανοί υπήκοοι δολοφονήθηκαν από τους εξαγριωμένους Πολωνούς μόνο κατά τη διάρκεια του 1939. Τα ελβετικά αρχεία που τεκμηριώνουν τις πολωνικές θηριωδίες κατά της γερμανικής μειονότητας, αν και είναι διαθέσιμα για δημόσια επιθεώρηση για περισσότερα από 60 χρόνια, αποτελούν έναν παραμελημένο παράγοντα των πολωνογερμανικών σχέσεων πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ενώ οι Βρετανοί στρατιωτικοί στρατηγοί συσκέπτονταν στο Λονδίνο με τα πολωνικά πiónια τους, η κορυφαία εφημερίδα της Πολωνίας, η *Kurier Polski*, δημοσίευε πανό με τίτλους που απαιτούσαν: "Η Γερμανία πρέπει να καταστραφεί!". (Goebbels, σ. 304). Τις υστερικές συνθήκες στα τέλη του καλοκαιριού του 1939 περιέγραψε ένας Γερμανός καπετάνιος υποβρυχίου, ο Werner Hartmann. "Επί εβδομάδες επικρατούσε αναταραχή στην Πολωνία", θυμόταν. "Οι εφημερίδες και τα καμπαρέ χλεύαζαν τον γερμανικό λαό. Γερμανοί πολίτες κατηγορούνταν, χωρίς λόγο, και συλλαμβάνονταν. Εθνικοί Γερμανοί λιντσαρίστηκαν. Ο στρατηγός Ironside (Βρετανός αρχηγός του Αυτοκρατορικού Γενικού Επιτελείου) επιθεώρησε τον πολωνικό στρατό. Μεγαλομανείς στρατιωτικοί με μπαλόνια-καπέλα μιλούσαν για τη μάχη του Τέμπελχοφ (δηλαδή του Βερολίνου) και τα "σύνορα" στον Έλβα. Το Danzig αποκόπηκε συστηματικά και το Gdingen --- ένας σχιζοφρενικός σχηματισμός από μισοτελειωμένα, τσιμεντένια τετράγωνα και ξύλινους φράχτες κατά μήκος της θάλασσας --- υποτίθεται ότι θα γινόταν το μεγάλο λιμάνι της Ανατολικής Ευρώπης. Κάθε μέρα, τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων ανέφεραν νέες και πιο ανησυχητικές υπερβολές αυτού του κλιμακούμενου σοβινισμού. Μια φορά, ισχυρίστηκαν ότι ένας πολωνικός στόλος θα μας ετοίμαζε μια Σαλαμίνα στη Βαλτική, και τα κύματα θα γίνονταν κόκκινα από το αίμα μας μέχρι τους λευκούς κιμωλιούχους βράχους του Ρούγκεν" (33).

Παρόλα αυτά, ο Χίτλερ δεν είχε καμία πρόθεση να παίξει στα χέρια των εχθρών του, ξεκινώντας έναν πόλεμο, την έκβαση του οποίου κανείς δεν μπορούσε να μαντέψει. Απογοητευμένοι από τον σιδερένιο αυτοέλεγχό του, οι αρχές της Βαρσοβίας διέταξαν παρανοϊκά τις πολωνικές ειδικές δυνάμεις να επιτεθούν στη μικρή γερμανική συνοριακή πόλη Γκλέιβιτς, την οποία κατέλαβαν πράγματι στις 31 Αυγούστου 1939. Συνολικά, οι Πολωνοί εξαπέλυσαν περίπου 35 επιδρομές στα ανατολικά σύνορα του Τρίτου Ράιχ, επιθέσεις οι οποίες δεν αναφέρονται ποτέ από τους ιστορικούς της αυλής που σκοπεύουν να παρουσιάσουν τον Χίτλερ ως τον

μοναδικό επιτιθέμενο. Ακόμα και τώρα, επεδίωκε τον τερματισμό των μαχών με διαπραγματεύσεις. Όπως αναγκάστηκαν να παραδεχτούν οι συγγραφείς της αντιναζιστικής *Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two*: "Η γερμανική εισβολή στην Πολωνία ξεκίνησε αφού ο Πολωνός πρέσβης στο Βερολίνο αρνήθηκε να δει τις προτάσεις του Χίτλερ για ειρηνική λύση στο πρόβλημα του Ντάνζιγκ και του Διαδρόμου" (22). Με τη χώρα του να δέχεται επίθεση, ο Φύρερ δεν είχε άλλη επιλογή από το να διατάξει αντίμετρα. Κατά συνέπεια, το πρωί της 1ης Σεπτεμβρίου, οι Πολωνοί πήραν αυτό που επιθυμούσαν, όταν ο Blitzkrieg έπεσε πάνω τους σαν οργή Θεού.

Ακριβώς τότε, ο Ντούτσε έδειξε την αποφασιστικότητά του για ειρήνη, ζητώντας μια διάσκεψη πέντε δυνάμεων στο Παρίσι στις 5 Σεπτεμβρίου "για να εξεταστούν οι ρήτρες της Συνθήκης των Βερσαλλιών, οι οποίες αποτελούν τη ρίζα του προβλήματος". Ο Χίτλερ συμφώνησε και είπε στους Βρετανούς και τους Γάλλους ότι θα σταματούσε την επίθεσή του και θα αποχωρούσε από την Πολωνία, αν του επιτρεπόταν να κρατήσει τη γερμανική πόλη Ντάνζιγκ--γερμανική. Σε αυτό το άμεσα λογικό αίτημα, οι δυτικές δημοκρατίες προτίμησαν τον πόλεμο με όλες τις αμοιβαία καταστροφικές συνέπειές του.

Η Πολωνία εξοπλίζεται εδώ και είκοσι χρόνια. Και μια ματιά στον στρατό της αρκεί για να δείξει ότι οι Πολωνοί δεν ήταν καθόλου "ανυπεράσπιστοι". Κινητοποίησαν έναν στρατό ενός εκατομμυρίου ανδρών σε τριάντα σύγχρονα εξοπλισμένες μεραρχίες πεζικού που υποστηρίζονταν από μια "Εθνική Άμυνα" 100.000 εφέδρων. Η *εγκυκλοπαίδεια Cavendish* περιγράφει τον στρατό της Πολωνίας ως "έναν από τους μεγαλύτερους στον κόσμο"(22). Το πολωνικό πεζικό υποστηριζόταν από μια τεθωρακισμένη ταξιαρχία με όχι λιγότερα από 300 άρματα μάχης, γεγονός που καταρρίπτει τον συμμαχικό μύθο για το οπερετικό ιππικό της Πολωνίας ως το μοναδικό μέσο άμυνάς της. Οι Πολωνοί διέθεταν όντως ιππικά συντάγματα (37 συνολικά), αλλά το ίδιο έκανε και κάθε άλλο σύγχρονο έθνος στον κόσμο--συμπεριλαμβανομένων της Γερμανίας και των ΗΠΑ - οι μονάδες ιππικού εξακολουθούσαν να αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του σύγχρονου πολέμου.

Άγνωστο στους περισσότερους μελετητές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, οι Πολωνοί διέθεταν ένα σύγχρονο ναυτικό με πέντε υποβρύχια, τέσσερα αντιτορπιλικά, έξι ναρκαλιευτικά και ένα ναρκαλιευτικό. Αν και οι δυνάμεις αυτές φαίνονται πενιχρές σε σύγκριση με εκείνες άλλων ναυτικών, ήταν κατάλληλες για τα όρια της Βαλτικής και σίγουρα πιο σύγχρονες από τον ογκώδη αντίπαλό τους, το απαρχαιωμένο *Σλέσβιχ-Χόλσταϊν*, το οποίο έριξε τις πρώτες γερμανικές βολές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Οι ναυτικές δυνάμεις της Βαρσοβίας συνέχισαν να πολεμούν πολύ μετά την πτώση της πρωτεύουσας τον Οκτώβριο του 1939. Μισό χρόνο αργότερα, για παράδειγμα, στις 8 Απριλίου 1940, το γερμανικό μεταγωγικό

Rio de Janeiro βυθίστηκε στη Βαλτική από ένα πολωνικό υποβρύχιο, το *Orzel*.

Οι Πολωνοί διέθεταν έναν αεροπορικό στόλο από σχεδόν χίλια αεροσκάφη. Το προηγμένο μεσαίο βομβαρδιστικό P.37 "Elk" πετούσε 40 μίλια την ώρα ταχύτερα από το κορυφαίο μεσαίο βομβαρδιστικό της Γερμανίας, το Heinkel He 111H-16, παρόλο που και τα δύο αεροσκάφη μετέφεραν ισοδύναμο ωφέλιμο φορτίο 5.600 κιλών βομβών το καθένα. Το μονοκινητήριο βομβαρδιστικό PZL P.23 ήταν ο πολυπληθέστερος τύπος αεροσκάφους που υπηρετούσε στην Πολωνική Πολεμική Αεροπορία στην αρχή του πολέμου, καθώς 114 δείγματα υπηρετούσαν σε μονάδες πρώτης γραμμής, ενώ επιπλέον 11 παραλήφθηκαν ως αντικαταστάτες. Ικανό να επιχειρεί από αυτοσχέδια αεροδρόμια, το στιβαρό *Karas*, ή "Carp", μετέφερε φορτίο βόμβας 1.330 κιλών με ταχύτητα 186 m.p.h., και ήταν οπλισμένο τόσο στη θέση του οπλοφόρου στη ράχη όσο και στην κοιλιακή θέση, καθιστώντας το καλύτερα αμυνόμενο από τα αντίστοιχα γερμανικά αεροσκάφη, τα δικινητήρια Messerschmitt-110 ή τα βομβαρδιστικά *Stuka*.

Αλλά το πρώτο μαχητικό της πολωνικής πολεμικής αεροπορίας ήταν το ευέλικτο PZL P.11, ένα μονοπλάνο υψηλών πτερύγων που παρήγαγε η *Panstwowe Zaklady Lotnicze* της Βαρσοβίας, η Εθνική Αεροπορική Βιομηχανία. Αν και πιο αργό από τους περισσότερους αντιπάλους της Luftwaffe, το P.11 ήταν γρήγορο και εξαιρετικά ευέλικτο. Στα χέρια ενός ειδικευμένου αεροπόρου (και πολλοί Πολωνοί ιπτάμενοι ήταν εξαιρετικοί αεροπόροι), το P.11 ήταν ένας τρομερός αντίπαλος. Οι περισσότερες ιστορίες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου παραλείπουν να αναφέρουν ότι η πρώτη αεροπορική νίκη της Πολωνικής Εκστρατείας σημειώθηκε από έναν μόνο πιλότο του P.11 επί δύο μεσαίων βομβαρδιστικών Dornier. Και τα 285 αεροσκάφη της Luftwaffe που χάθηκαν κατά τη διάρκεια της σύντομης εκστρατείας μαρτυρούσαν τις μαχητικές ικανότητες της πολωνικής αεροπορίας.

Ενώ το Messerschmitt Me 109E ήταν ανώτερο από το πολωνικό πολεμικό αεροσκάφος (όπως και από κάθε άλλο μαχητικό στον κόσμο εκείνη την εποχή), το P.11 ήταν ισάξιο ή και ανώτερο από τα μοντέλα καταδίωξης που πετούσαν οι σύγχρονες αεροπορικές δυνάμεις σε όλο τον κόσμο. Το P.11 ήταν εξίσου καλό, αν όχι καλύτερο, από τα διπλά αεροπλάνα Polikarpov της Ρωσίας, το CR-42 της Ιταλίας, το Gloster *Gladiator* της RAF, το Mitsubishi A5M της Ιαπωνίας (αμερικανική κωδική ονομασία, *Claude*) ή το αμερικανικό Brewster *Buffalo* --όλα πολεμικά αεροσκάφη πρώτης γραμμής το 1939. Μακριά από το να είναι "σε μεγάλο βαθμό παρωχημένα", τα πολωνικά αεροσκάφη ήταν σπάντα ή καλύτερα για την εποχή τους, και μερικές φορές, όπως στην περίπτωση του *Elk*, μηχανήματα τελευταίας τεχνολογίας.

Οι κύριες αναφορές για τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο παρουσιάζουν πάντοτε τους αντιπάλους που νικήθηκαν από τους εθνικοσοσιαλιστές ως αδύναμους ή

ανυπεράσπιστους, προκειμένου να διατηρηθεί η προπαγανδιστική εικόνα των οπαδών του Χίτλερ ως τραμπούκων που δεν θα μπορούσαν ποτέ να κερδίσουν μια δίκαιη μάχη. Οι προθέσεις τους είναι προφανείς και εξωϊστορικές. Οι δεκάδες χιλιάδες νεκροί, αγνοούμενοι και τραυματίες της Βέρμαχτ σε λιγότερο από ένα μήνα μάχης αποδεικνύουν ότι οι Γερμανοί δεν διέσχισαν απλώς την Πολωνία για να φτάσουν σε μια εύκολη νίκη. Το να υποτιμά κανείς την πολωνική αντίσταση ως "μάταιη" ή "αξιολύπητη" είναι σαν να υποτιμά τα χερσαία στρατεύματα, τους ναύτες και τους αεροπόρους που πολέμησαν τόσο επιδέξια και γενναία για την πατρίδα τους, προδομένοι όπως ήταν από τους Δυτικούς Συμμάχους και τους ίδιους τους ηγέτες τους. Όπως ο ίδιος ο Αδόλφος Χίτλερ παραδέχτηκε δημοσίως στο Ντάνζιγκ μετά την εκστρατεία: "Σε αυτό το σημείο, ας αποδώσουμε πλήρη δικαιοσύνη στους Πολωνούς στρατιώτες. Οι Πολωνοί πολέμησαν γενναία σε πολλά μέρη. Οι υπαξιωματικοί τους έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν. Οι αξιωματικοί τους στερούνταν ευφυΐας. Η ανώτατη διοίκησή τους ήταν μια απόλυτη αποτυχία. Η οργάνωσή τους ήταν απλώς πολωνική".

Δεν υπάρχει καλύτερο παράδειγμα της αλήθειας της εκτίμησής του έξω από την άμυνα των Πολωνών στο Westerplatte μπροστά από το λιμάνι του Ντάνζιγκ. Από το 1924, έχτιζαν κρυφά τη χερσόνησο σε μια σημαντική στρατιωτική διαμετακομιστική εγκατάσταση ενάντια στις υποσχετικές διαβεβαιώσεις των πολιτικών της Βαρσοβίας με τους διαπραγματευτές της Κοινωνίας των Εθνών που προσπαθούσαν να ειρηνεύσουν το πιθανό σημείο ανάφλεξης μεταξύ Γερμανίας και Πολωνίας. Σύμφωνα με τον Πολωνό ιστορικό, Maciej Jonasz, "πρέπει να σημειωθεί ότι οι θέσεις των θέσεων του υπογείου (της ένοπλης ακρόπολης) έπρεπε να παραμείνουν κρυφές, καθώς η ύπαρξή τους απαγορευόταν από τους όρους της συμφωνίας που ρύθμιζε την ύπαρξη της εγκατάστασης. Κρατήθηκαν μυστικές ακόμη και από το κατώτερο στρατευμένο προσωπικό της φρουράς, το οποίο εναλλασσόταν κάθε έξι μήνες. Μόνο οι αξιωματικοί και οι ανώτεροι υπαξιωματικοί γνώριζαν για τις υπόγειες θέσεις μάχης ... " (66). Αυτό το πέπλο αυστηρής μυστικότητας έκρυβε μια οπλισμένη με σκυρόδεμα, υπερσύγχρονη, οπλισμένη εγκατάσταση με πολυάριθμες θέσεις πολυβόλων, όλμων και πυροβολικού, επανδρωμένη από έναν λόχο επίλεκτων στρατιωτών. Η ύπαρξη μιας τέτοιας μυστικής, ακόμη και παράνομης οχύρωσης *δεκαπέντε χρόνια* πριν από το ξέσπασμα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου αποκάλυψε τις πολωνικές προετοιμασίες για σύγκρουση με τη Γερμανία, και πολύ πριν αναλάβει καθήκοντα ο Χίτλερ, ο οποίος εξακολουθεί να κατηγορείται για την πρόκληση εχθροπραξιών με την Πολωνία.

Την 1η Σεπτεμβρίου, αγνοώντας την έκταση της άμυνάς της, οι Γερμανοί εξαπέλυσαν μετωπική επίθεση στο Westerplatte και καταρρίφθηκαν πριν πλησιάσουν την κρυμμένη ακρόπολη, καθώς η τεθωρακισμένη επίθεσή τους

διαλύθηκε από το πυροβόλο των 75 χιλιοστών των Πολωνών. Στη διάσωση ήρθε αυτό το ηλικιωμένο πολεμικό πλοίο από την περασμένη εποχή των dreadnought, το *Schleswig-Holstein*, του 1909. Ο Jonasz γράφει ότι το πολωνικό πυροβολικό πεδίου "εντοπίστηκε από τους παρατηρητές του θωρηκτού και αμέσως κατευθύνθηκαν εναντίον του σφοδρά πυρά. Η πρώτη ναυτική σφαίρα χτύπησε τον κορμό του δέντρου κάτω από το οποίο βρισκόταν το πυροβόλο των 75 χιλιοστών και οι επόμενες δύο πλησίασαν αρκετά ώστε να θέσουν το πυροβόλο εντελώς εκτός λειτουργίας. (Το πυροβόλο επισκευάστηκε αργότερα και χρησιμοποιήθηκε από τους Γερμανούς, τερματίζοντας τελικά την καριέρα του στον θύλακα του Στάλινγκραντ)" (68, 69).

Το γενναίο, παλιό πολεμικό άλογο έφερε την κατάσταση στα μέτρα του, ρίχνοντας ολοένα και περισσότερα ευθεία χτυπήματα στην εγκατάσταση. "Αυτό το βάνουσο μπαράζ, κατά τη διάρκεια του οποίου το θωρηκτό έριχνε τα τεράστια πυροβόλα του στην εγκατάσταση από απόσταση μόλις 400 μέτρων, συνεχίστηκε μέχρι τις 9:00 το βράδυ. Οδήγησε τους Πολωνούς να εκκενώσουν το Strong-point Prom, το προσωπικό του οποίου αποσύρθηκε για να βοηθήσει στην επάνδρωση του Φρουραρχείου Ένα. Ο ανθυπολοχαγός Gryczman κατέθεσε σχετικά με την ένταση της φωτιάς, όταν έδωσε την εντολή να αποσυρθούν: "Έχω επιβιώσει από δύο πολέμους, αλλά δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο!"".

Το πολωνικό Westerplatte άντεξε για μια εβδομάδα απέναντι στους Γερμανούς, οι οποίοι μπορούσαν να είναι ιπποτικοί απέναντι σε έναν αποφασισμένο εχθρό. "Μετά την παράδοση", ανέφερε ο Jonasz (71), "οι Πολωνοί αξιωματικοί επιτράπηκε να κρατήσουν τα σπαθιά τους ως ένδειξη σεβασμού που είχε κερδίσει η άμυνα μεταξύ των αντιπάλων τους". Οι Πολωνοί είχαν 15 νεκρούς, ενώ 200 έως 300 από τους αντιπάλους τους κείτονταν νεκροί.

Απέναντι στις 30 μεραρχίες, μια τεθωρακισμένη ταξιαρχία και 842 επιχειρησιακά αεροσκάφη της Πολωνίας, η Γερμανία διέθετε 106 μεραρχίες, έξι τεθωρακισμένες μεραρχίες και 3.000 πολεμικά αεροσκάφη. Η σύγκριση είναι παραπλανητική, ωστόσο, επειδή περισσότερες από τις μισές από αυτές τις δυνάμεις της Βέρμαχτ έπρεπε να είναι έτοιμες σε χρόνο μηδέν για να αντιμετωπίσουν τις αναμενόμενες επιθέσεις της Βρετανίας και της Γαλλίας στα δυτικά. Ενώ οι Γερμανοί διέθεταν αριθμητική και τεχνολογική υπεροχή έναντι των Πολωνών, το πλεονέκτημά τους δεν ήταν τόσο έντονο όσο φαινόταν στα χαρτιά.

Οι Πολωνοί ηγέτες δεν είχαν ποτέ ψευδαισθήσεις ότι θα μπορούσαν να νικήσουν μόνοι τους τον Χίτλερ. Η στρατηγική τους να καθυστερήσουν τη γερμανική προέλαση μέχρι να έρθουν οι Δυτικοί Σύμμαχοι να τους σώσουν βασιζόταν, φυσικά, αποκλειστικά στις βρετανικές και γαλλικές υποσχέσεις. Ο στρατηγός Tadeusz Kutrzeba, διευθυντής της Πολωνικής Στρατιωτικής

Ακαδημίας, διάσημος κατά τη διάρκεια της Εκστρατείας ως διοικητής της αντεπίθεσης στον ποταμό Μπρούζα, γνώριζε ότι "θα είναι απαραίτητο να περιμένουμε βοήθεια από τη Γαλλία. Η Πολωνία θα πρέπει να βασιστεί στις δικές της δυνάμεις για έξι έως οκτώ εβδομάδες, ακόμη και αν οι Γάλλοι αντιδράσουν άμεσα". Αλλά ο Φύρερ δεν είχε καμία πρόθεση να τους αφήσει τόσο χρόνο. Ο Γάλλος αρχιστράτηγος, στρατηγός Gamelin, δήλωσε: "Γνωρίζω άριστα τον πολωνικό στρατό. Οι στρατιώτες του είναι εξαιρετικοί και οι διοικητές του υπεράνω επαίνων. Οι Πολωνοί θα αντέξουν, και εμείς δεν θα χάσουμε χρόνο για να έρθουμε να τους βοηθήσουμε. Οι Πολωνοί θα αντέξουν για τουλάχιστον έξι μήνες και εμείς θα έρθουμε σε βοήθεια μέσω της Ρουμανίας".

Αλλά η σκέψη αυτή είχε τις ρίζες της στις ξεπερασμένες στρατηγικές του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Οι διοικητές των Συμμάχων υπέθεταν ότι χρειάζονταν τουλάχιστον τρεις εβδομάδες για να ετοιμάσουν τις δυνάμεις τους, ενώ μέχρι τότε οι Γερμανοί είχαν ήδη ολοκληρώσει τον πόλεμο στην Πολωνία. Σοκαρισμένοι από την ταχεία προέλαση της Βέρμαχτ, οι Γάλλοι προσπάθησαν να οργανώσουν επιχειρήσεις εναντίον της άμυνας της δυτικής Γερμανίας μεταξύ των ποταμών Ρήνου και Μοσέλ. Αλλά γεμάτη από την ανευθυνότητα των επιτροπών και την ενδημική διαφθορά των απανταχού δημοκρατιών, η Γαλλία χρειάστηκε μια εβδομάδα για να οργανώσει την επίθεσή της.

Μέχρι τότε, είχε ξεκινήσει πρόωρα και ήταν λιγότερο από ημιτελής. Με τους Γερμανούς να εισέρχονται στην Πολωνία πολύ πιο γρήγορα και βαθύτερα απ' ό,τι οι διοικητές των Συμμάχων ονειρεύονταν, ο στρατηγός Gaston Pretelat, διευθυντής της επίθεσης, δέχτηκε σοβαρές πολιτικές πιέσεις να επιτεθεί αμέσως στη δυτική Γερμανία, έτοιμος ή όχι. Συγκέντρωσε εσπευσμένα 31 μεραρχίες, συμπεριλαμβανομένων 14 μονάδων πρώτης γραμμής, της γαλλικής 2ης Ομάδας Στρατού. Παρά την τρομερή αυτή δύναμη που είχε υπό τις διαταγές του, ο Pretelat προχώρησε με θάρρος εναντίον της συντριπτικά υπεράριθμης γερμανικής 1ης Στρατιάς που αριθμούσε μόλις 17 μεραρχίες. Προς απογοήτευσή τους, οι Γάλλοι διαπίστωσαν ότι η Γραμμή Ζίγκφριντ που προστάτευε τα γερμανικά σύνορα βρισκόταν πολύ πίσω από το μέτωπο, αναγκάζοντας το πυροβολικό τους να βρεθεί κάτω από τα εχθρικά πυρά προτού μπορέσουν να εμπλακούν στην άμυνα. Επιπλέον, η Γραμμή Ζίγκφριντ αποδείχθηκε απόρθητη στα βλήματα των 155 χιλιοστών. Ακόμα και όταν οι Γάλλοι έφεραν τα πυροβόλα των 220 και 280 χιλιοστών -τα μεγαλύτερα πυροβόλα στη Γη- η άμυνα της Γραμμής Siegfried από οπλισμένο σκυρόδεμα έμεινε αλώβητη, παρόλο που το πυροβολικό του Pretelat ήταν γρήγορο και εξαιρετικά ακριβές. Η Γραμμή Siegfried άντεξε, δίνοντας νέο νόημα στον όρο "γερμανικό ατσάλι".

Εν τω μεταξύ, η 4η Στρατιά του στρατηγού Edouard Requin, με την αριστερή της πλευρά στο Saar, κατέλαβε 7,5 μίλια γερμανικού εδάφους. Ταυτόχρονα, η 3η

Στρατιά του Στρατηγού Conde κατέλαβε μια προεξοχή του δάσους Warndt. Από αυτές τις θέσεις, ο Πρετελάτ προετοίμασε την άμεση επίθεση στη Γραμμή Ζίγκφριντ που θα άνοιγε στις 17 Σεπτεμβρίου. Αλλά μέχρι τότε, η Βαρσοβία είχε πολιορκηθεί και οι πολωνικοί στρατοί είχαν κατατροπωθεί. Περαιτέρω επιχειρήσεις φάνηκαν άσκοπες, οπότε ματαιώθηκαν. Κατά ειρωνεία της τύχης, η προβλεπόμενη ημερομηνία της επίθεσης του Πρετελάτ ήταν η ίδια ημέρα που τα ρωσικά στρατεύματα εισήλθαν στην ανατολική Πολωνία, ένα γεγονός που υποτίθεται ότι είχε συντονιστεί με τη Γαλλία για να στριμώξει τη Γερμανία στο ενδιαμέσο. Αλλά τουλάχιστον οι Γάλλοι προσπάθησαν να εκπληρώσουν το δικό τους μέρος της συμφωνίας, έστω και με μισή καρδιά. Οι Βρετανοί, από τους οποίους οι Πολωνοί είχαν λάβει κάθε είδους σταθερές διαβεβαιώσεις για στρατιωτική βοήθεια, δεν κούνησαν ποτέ το δαχτυλάκι τους για να τους βοηθήσουν. Οι Άγγλοι δεν είχαν ούτε τα μέσα ούτε την πρόθεση να σώσουν την Πολωνία, για την οποία τώρα ήθελαν διακαώς να κάνουν πόλεμο εναντίον της Γερμανίας, με όποιο πρόσχημα κι αν ήταν αυτό.

Αυτό που πραγματικά νίκησε τους Πολωνούς και ταυτόχρονα σταμάτησε κάθε επίθεση των Δυτικών Συμμάχων ήταν η στενή συνεργασία μεταξύ των ταχύτατα προελαύνοντων μηχανοκίνητων τεθωρακισμένων και της Luftwaffe. Αυτός ο πρωτότυπος συντονισμός εξαρτιόταν από τους τοπικούς διοικητές της αεροπορίας που συνεργάζονταν με τους αξιωματικούς στο έδαφος. Αυτός ο μοναδικός, εξαιρετικά αποτελεσματικός δια-υπηρεσιακός συνδυασμός ήταν άγνωστος στην ταξικά συνειδητοποιημένη δομή των μη εθνικοσοσιαλιστικών στρατιωτικών κύκλων. Ήταν αποτέλεσμα του πνεύματος της ταξικής συνεργασίας με το οποίο ο Αδόλφος Χίτλερ είχε εμπνεύσει το λαό του. Τα Junker Ju 87 Stukas χρησίμευαν ως ιπτάμενο πυροβολικό, ανατινάζοντας τρύπες στις εχθρικές θέσεις, μέσα από τις οποίες τα Panzers ξεχύνονταν σε μεγάλους αριθμούς.

Αυτή η πρωτοφανής τακτική χρήση αεροσκαφών και τεθωρακισμένων οραματίστηκε από τον αρχηγό της Luftwaffe Reichsmarshall Hermann Goering, ως το καλύτερο μέσο για την εξουδετέρωση της Πολωνίας πριν οι Γάλλοι προλάβουν να οργανώσουν μια σοβαρή απειλή κατά της αδύναμης άμυνας στη δυτική Γερμανία. Κατά συνέπεια, οι γερμανικές αεροπορικές μεραρχίες άνοιξαν τεράστια κενά στις οχυρώσεις της Πολωνίας κατά μήκος των συνόρων. Μέσα από αυτά εισέβαλε το πρωί της 1ης Σεπτεμβρίου η εμπροσθοφυλακή της Ομάδας Στρατού Νότου. Τα βομβαρδιστικά Junker, Heinkel και Dornier συνέχισαν να κόβουν τις ζωτικές γραμμές των εχθρικών δυνάμεων στο έδαφος, ιδίως όλους τους δρόμους και τους σιδηροδρόμους που μετέφεραν πολωνικές ενισχύσεις και εφόδια στο μέτωπο. Απομόνωναν το ένα πεδίο μάχης μετά το άλλο, παραλύοντας έτσι τις επικοινωνίες και τις μεταφορές και εμποδίζοντας μαζικές αντεπιθέσεις κατά των Panzers.

Ένας ζωτικός στόχος αυτού του πρώτου *Blitzkrieg*, ή "πολέμου αστραπή", ήταν η άμεση καταστροφή της επικίνδυνης πολωνικής αεροπορίας στο έδαφος. Όμως η Luftwaffe έπιασε και κατέστρεψε μόνο 30 εχθρικά αεροσκάφη που εξακολουθούσαν να είναι σταθμευμένα κοντά και στα υπόστεγα τους. Οι Πολωνοί είχαν διασκορπίσει σοφά τα πολεμικά τους αεροπλάνα σε όλη τη χώρα σε πολυάριθμα αεροδρόμια. Κατά συνέπεια, η αεροπορία τους έπρεπε να καταστραφεί σε αερομαχία. Και αυτό έγινε. Τα P-23 είδαν εκτεταμένη δράση κατά τις δύο πρώτες εβδομάδες της Εκστρατείας, επιτιθέμενα σε γερμανικές μηχανοκίνητες φάλαγγες και φάλαγγες τεθωρακισμένων. Αλλά οι πιλότοι Messerschmitt αποδεκάτισαν τα καταδυτικά βομβαρδιστικά πριν τα περισσότερα από αυτά προλάβουν να προσεγγίσουν τους στόχους τους. Οι διακεκριμένες μονάδες *Karas* υπέστησαν απώλειες άνω του 85%, αφήνοντας μόλις 17 "Carps" να διασχίσουν τα σύνορα προς τη Ρουμανία, όπου και κατασχέθηκαν ατιμωτικά.

Αλλά οι Πολωνοί πολέμησαν με γενναία αποφασιστικότητα. Στις 7 Σεπτεμβρίου, η πολωνική πολεμική αεροπορία πέτυχε τη μεγαλύτερη αεροπορική νίκη της, καταρρίπτοντας 15 γερμανικά αεροπλάνα σε μια μάχη. Η Βαρσοβία διέθετε ένα υπερσύγχρονο σύστημα έγκαιρης προειδοποίησης που αιφνιδίασε τους αεροπόρους της Luftwaffe. Κάθε φορά που έφταναν στην πολωνική πρωτεύουσα, σμήνη μαχητικών P.11 τους περίμεναν ήδη. Σύμφωνα με τον ταγματάρχη της Πολωνικής Αεροπορίας F. Kalinowski, "γύρω από τη Βαρσοβία είχε δημιουργηθεί το καλοκαίρι του 1939 ένα δίκτυο παρατηρητηρίων για την έγκαιρη προειδοποίηση των εχθρικών αεροσκαφών που πλησίαζαν, και τα παρατηρητήρια αυτά θα μετέδιδαν τις πληροφορίες μέσω ασυρμάτου και τηλεφώνου στην αίθουσα επιχειρήσεων της Ταξιαρχίας Καταδίωξης, από την οποία δίνονταν όλες οι εντολές αναχαίτισης".

Καθώς οι πιλότοι της Luftwaffe μάχονταν για τον έλεγχο του ουρανού, αποσπάστηκαν από τον κύριο σκοπό τους: την υποστήριξη των συμπολεμιστών τους στο έδαφος. Κατά συνέπεια, από τις 15 έως τις 18 Σεπτεμβρίου, οι πολωνικές 11η και 38η Μεραρχίες της "Ομάδας Sosnkowski" διέσπασαν τρεις απόπειρες περικύκλωσης που είχε αναλάβει η γερμανική 14η Στρατιά. Βαδίζοντας όλη τη νύχτα και πολεμώντας την ημέρα, οι Πολωνοί νίκησαν όλες τις προσπάθειες της Βέρμαχτ να τους εμποδίσει να διασχίσουν τον στρατηγικό ποταμό Σαν. Στην πορεία κατέλαβαν 20 πυροβόλα και 180 οχήματα από τους Γερμανούς. Νωρίτερα, τα άρματα μάχης της 4ης Μεραρχίας Πάντσερ αποκρούστηκαν στην αποτυχημένη αιφνιδιαστική επίθεσή τους στη Βαρσοβία. Καθώς το 35ο Σύνταγμα Πάντσερ και το 12ο Σύνταγμα Τυφεκιοφόρων προέλαυναν μέσα από τα προάστια της πρωτεύουσας, δέχθηκαν έντονα πυρά από το πυροβολικό που κατευθύνονταν στην πραγματικότητα από την ίδια την πόλη. Υποφέροντας από βαριές απώλειες, αναγκάστηκαν να αποσυρθούν. Αλλά όχι πολύ πίσω τους εισέβαλε η πανίσχυρη

10η Στρατιά. Έφτασε μέχρι τον Βιστούλα στο Gora Kalwaria, όπου αποδεκάτισε απόλυτα την επίλεκτη Στρατιά Lotz.

Τρομοκρατημένος από την ταχεία εκμηδένιση της πρώτης μάχιμης δύναμής του, ο στρατάρχης Rydz-Smigly, ο αρχιστράτηγος της Πολωνίας, διέταξε μια γενική, καθυστερημένη υποχώρηση προς τα ανατολικά. Οι πανίσχυρες Στρατιές Pomorze και Poznan, αποτελούμενες από τέσσερις μεραρχίες πεζικού και δύο ταξιαρχίες ιππικού -μια ολόκληρη ομάδα στρατού- ηγήθηκαν αυτής της πολεμικής υποχώρησης προς τη Βαρσοβία. Πήραν θέσεις κοντά στο Kutno, κοντά στον ποταμό Bzura, περίπου 65 μίλια δυτικά της πρωτεύουσας, υπό τη διοίκηση του στρατηγού Kutrzeba. Στις 10 Σεπτεμβρίου, ενώ προσπαθούσαν να διασχίσουν τον ποταμό, οι Πολωνοί αντιμετωπίστηκαν από την αριθμητικά υποδεέστερη γερμανική 10η Στρατιά, η οποία είχε ορμήσει από το Λοτς για να εμποδίσει τη διέλευσή τους.

Οι Πολωνοί, εκμεταλλευόμενοι την πρωτοβουλία να εξαπολύσουν τη δική τους αντεπίθεση, πέρασαν στην επίθεση με λυσσαλέα αποφασιστικότητα, καταλαμβάνοντας γεφυροπλάστιγγες κοντά στο Lowicz και απωθώντας τη γερμανική 30ή Μεραρχία Πεζικού. Η 10η Στρατιά αποκόπηκε από τον ανεφοδιασμό της και ολόκληρη η πλευρά της Στρατιωτικής Ομάδας Νότου της Βέρμαχτ απειλήθηκε ξαφνικά. Μια τρομερή αναστάτωση ήταν επικείμενη και ολόκληρη η Εκστρατεία τέθηκε σε κίνδυνο, όταν η Luftwaffe πέταξε για τη διάσωση. Πετώντας οκτώ ή περισσότερες αποστολές την ημέρα, τα επιθετικά αεροπλάνα Henschel 123 και τα καταδυτικά βομβαρδιστικά Stuka κονιορτοποίησαν τα εχθρικά γεφυροπλάνα, παραλύοντας τις πολωνικές αμυντικές θέσεις γύρω από το Dzialoszyn και την Czestochowa. Τα δικινητήρια Messerschmitt Me-110 βομβάρδισαν μεγάλες συγκεντρώσεις των καλύτερων στρατευμάτων του στρατηγού Kutrzeba, τα οποία αποδεκατίστηκαν περαιτέρω από ισόγειες εξόδους που ανέλαβαν τα μεσαία βομβαρδιστικά Dornier και Heinkel. Οι Πολωνοί και τα άλογά τους τρελάθηκαν από πανικό μέσα στον παρατεταμένο κατακλυσμό από τις βόμβες και τα βλήματα που έπεφταν.

Η 8η γερμανική στρατιά ήταν πλέον σε θέση να συνδεθεί με την πολιορκημένη 10η, και περαιτέρω αεροπορικές επιδρομές επέτρεψαν στις μηχανοκίνητες μεραρχίες και τις μεραρχίες Panzer να προωθηθούν προς τα βόρεια, διαπερνώντας τις συνδυασμένες στρατιές Pomorze και Poznan. Σαν οδυνηρά τραυματισμένα φίδια, επιτέθηκαν στους Γερμανούς γύρω από το Lowicz και το Sochaczew, όπου μαίνονταν απίστευτα άγριες μάχες σώμα με σώμα μπρος-πίσω, μέχρι που οι Πολωνοί σταδιακά εγκλωβίστηκαν και αποκόπηκαν στο Kutno. Μια εβδομάδα έντονης μάχης σε κλίμακα μεραρχίας έληξε στις 10 Σεπτεμβρίου με την παράδοση 170.000 Πολωνών στρατιωτών.

Αμέσως μετά την επιτυχία τους, τα βομβαρδιστικά της Luftwaffe επιτέθηκαν

στην πολωνική 7η Μεραρχία που εξακολουθούσε να αντιστέκεται στην Τσεστόχοβα. Μια ολόκληρη ημέρα ασταμάτητων βομβαρδισμών από την Luftflotte 4 ανάγκασε ολόκληρη τη μεραρχία να παραδοθεί *μαζικά*, η πρώτη φορά που μια αεροπορική δύναμη ανάγκασε χερσαίες μονάδες τέτοιου μεγέθους να καταθέσουν τα όπλα. Μόλις πέντε ημέρες αργότερα, οι πιλότοι της Luftflotte 4 επανέλαβαν την ιστορική τους νίκη, όταν ανάγκασαν να παραδοθεί ακόμη μεγαλύτερος αριθμός εχθρικών στρατευμάτων νότια του Radom, όπου οι Πολωνοί ήταν περικυκλωμένοι από ένα σιδερένιο δακτύλιο Panzer.

Η μάχη του Bzura είχε τελειώσει, αλλά όχι και οι ελπίδες του Rydz-Smigly να καταστήσει δυνατές τις γαλλικές επιθέσεις κατά της δυτικής Γερμανίας, ανακόπτοντας την προέλαση της Βέρμαχτ. Στην πραγματικότητα, οι άνδρες του στρατηγού Pretelat είχαν ήδη αρχίσει την επίθεσή τους στη γραμμή Siegfried. Η γαλλική παρέμβαση είχε πράγματι αρχίσει να έχει τις επιπτώσεις της στην Πολωνική Εκστρατεία, καθώς ο Γκέρινγκ απέσυρε ξαφνικά άλλα 400 μεσαία βομβαρδιστικά στο Δυτικό Μέτωπο, ακριβώς τη στιγμή που οι αεροπορικές επιχειρήσεις πάνω από τη Βαρσοβία επρόκειτο να ξεκινήσουν εναντίον των αποφασισμένων υπερασπιστών της που έπαιζαν με το χρόνο. Τα βαριά μεταφορικά αεροσκάφη, τα σεβάσμια Junkers Ju-52, χρησιμοποιήθηκαν εκτάκτως ως βομβαρδιστικά, ένας ρόλος για τον οποίο ήταν εντελώς ακατάλληλα. Μόλις τριάντα "θεία Jus" ήταν γεμάτα με κιβώτια με εμπρηστικές βόμβες φωσφόρου των δύο λιβρών. Αυτές κυριολεκτικά μεταφέρθηκαν με το χέρι από τις πόρτες του χώρου αποσκευών από δύο στρατιώτες που αντιστοιχούσαν σε κάθε Junkers!

Για να τερματίσει την Πολωνική Εκστρατεία το συντομότερο δυνατό, ο Χίτλερ παρενέβη για πρώτη φορά στις μάχες. Μέχρι τώρα, είχε αφήσει στους στρατηγούς του ελεύθερο χέρι στη διεξαγωγή του πολέμου. Όμως δεν κινούνταν αρκετά γρήγορα. Ο Φύρερ ήθελε να εξουδετερώσει την Πολωνία σε τρεις εβδομάδες, χρόνος επαρκής για να προετοιμάσει την άμυνά του ενάντια στην αναμενόμενη επίθεση των Συμμάχων από τα δυτικά, η οποία, στην πραγματικότητα, είχε ήδη αρχίσει. Για να μαζέψει τις υπόλοιπες πολωνικές δυνάμεις ανατολικά του Βιστούλα, διέταξε την 14η Στρατιά να στραφεί βορειοανατολικά από το L'νον. Το XIX Σώμα Πάντσερ έστησε την παγίδα και η εκστρατεία είχε σχεδόν τελειώσει. Τώρα η Βαρσοβία ήταν εντελώς περικυκλωμένη. Με όλες τις ένοπλες δυνάμεις της Πολωνίας είτε να έχουν καταστραφεί είτε να έχουν κατατροπωθεί, η άμυνα της πρωτεύουσας ήταν άσκοπη. Οι Γερμανοί διέταξαν τους υπερασπιστές της να παραδοθούν ειρηνικά, αποφεύγοντας έτσι την περιττή αιματοχυσία. Οι Πολωνοί όμως εξακολουθούσαν να πιστεύουν στη σωτηρία τους από τους Δυτικούς Συμμάχους και αρνήθηκαν. Σε απάντηση, ο Γκέρινγκ συγκέντρωσε 1.776 βομβαρδισμούς σε μόλις 48 ώρες, αναγκάζοντας τη Βαρσοβία να συνθηκολογήσει

στις 27 Σεπτεμβρίου. Οι υπερασπιστές της δεν κακοποιήθηκαν, αλλά της αποδόθηκαν οι τιμές του πολέμου από τον στρατηγό Μπλάσκοβιτς, διοικητή της 8ης γερμανικής στρατιάς, μια χειρονομία που αντανakλούσε όμορφα την αίσθηση ιπποτισμού και ανθρωπιάς του ίδιου και της Βέρμαχτ, ιδιότητες που αργότερα αποδείχθηκε ότι έλειπαν ως επί το πλείστον από τους Συμμάχους.

Η Εκστρατεία ήταν σύντομη, αλλά βίαιη, με 10.572 Γερμανούς νεκρούς, 3.400 αγνοούμενους (που θεωρούνται νεκροί) και 30.322 τραυματίες. Περισσότεροι από 694.000 Πολωνοί πιάστηκαν αιχμάλωτοι. Πριν από την παράδοση της Βαρσοβίας, ο Rydz-Smigly, ο Beck και όλοι οι άλλοι των οποίων η αλαζονεία, και η απληστία το προκάλεσαν, άφησαν τον πολωνικό λαό μέσα στη δυστυχία του, καταφεύγοντας στη Ρουμανία. Από εκεί υποτίθεται ότι τα υποσχεθέντα γαλλικά στρατεύματα του στρατηγού Gamelin θα έσωζαν εγκαίρως την Πολωνία. Αλλά το μόνο που βρήκαν οι Πολωνοί συνωμότες στη Ρουμανία ήταν ο εγκλεισμός. Άλλοι Πολωνοί κατέφυγαν στην Αγγλία, το ίδιο το έθνος που είχε προδώσει τη χώρα τους, για να συνεχίσουν έναν ανεγκέφαλο, αυτοκαταστροφικό αγώνα εναντίον του Χίτλερ. Όπως αποδείχθηκε, αυτοί οι απaráμιλλοι ανόητοι έζησαν για να δουν την ημέρα που ο σοβιετικός σύμμαχος των διπρόσωπων Βρετανών συντρόφων τους αποκαλύφθηκε για την εκτέλεση περίπου 15.000 Πολωνών στη σφαγή στο δάσος του Κατίν τον Απρίλιο του 1943.

Όταν ο φιλοσυμμαχικός επικεφαλής της εξόριστης κυβέρνησης της Πολωνίας, ο στρατηγός Wladyslaw Sikorski, απαίτησε να διερευνηθεί η θηριωδία, η βρετανική μυστική υπηρεσία τον δολοφόνησε τρεις μήνες αργότερα σε μια στημένη αεροπορική συντριβή στο Γιβραλτάρ, φοβούμενη ότι θα αποξενώσει τον Στάλιν σε μια εποχή που η Βρετανία χρειαζόταν τη σοβιετική συμμετοχή. Παραμερίζοντας τις μαζικές δολοφονίες των Πολωνών συμμάχων τους, που νωρίτερα τους είχαν κερδίσει τόση προπαγανδιστική αξία, ο Τσόρτσιλ και ο Ρούσβελτ τους ξεφορτώθηκαν εντελώς στην περιβόητη Διάσκεψη της Τεχεράνης, όταν παρέδωσαν την Πολωνία ολόκληρη στους σοβιετικούς δαίμονες.

Αντίθετα, ο Χίτλερ ήθελε να διατηρήσει ένα ανεξάρτητο πολωνικό κράτος, αλλά εμποδίστηκε από τον Στάλιν, ο οποίος απαιτούσε τη διχοτόμηση της Πολωνίας ως τίμημα για τη μη πολεμική του στάση (*Cavendish*, 37). Οι Σοβιετικοί δεν δικαιούνταν ασφαλώς καμιά ειδική μεταχείριση, αφού τήρησαν οριακά το δικό τους μέρος του Συμφώνου Μη Επίθεσης εισβάλλοντας στην Πολωνία *αφού* η εκστρατεία είχε ήδη αποφασιστεί στις 17 Σεπτεμβρίου. Φοβόντουσαν τους Πολωνούς, οι οποίοι είχαν σχεδόν ανατρέψει την κομμουνιστική αυτοκρατορία τους λιγότερο από είκοσι χρόνια πριν, όταν οι στρατιές του στρατάρχη Πιλσούντσκι είχαν εισβάλει στην ΕΣΣΔ. Εξ ου και η δειλή εκδίκησή τους σε αυτόν τον ηττημένο λαό.

Η πολωνική προδοσία φαινόταν να τρέφεται από μόνη της. Τον Αύγουστο του

1944, με την παρότρυνση μιας σοβιετικής ραδιοφωνικής εκπομπής που υποσχόταν μαζική ρωσική υποστήριξη, οι Πολωνοί οργάνωσαν ένοπλη εξέγερση κατά των γερμανικών αρχών κατοχής. Η **Waffen-SS** απάντησε μετατρέποντας την πολωνική πρωτεύουσα σε καπνίζοντα ερείπια με επιθέσεις πολύ πιο καταστροφικές από την αεροπορική επίθεση της Luftwaffe το 1939. Καθώς οι Πολωνοί έδιναν άλλη μια παράλογη και καταδικασμένη μάχη με τους Γερμανούς, έβλεπαν τα στρατεύματα του Κόκκινου Στρατού να είναι έτοιμα να βοηθήσουν στα ανατολικά προάστια της Βαρσοβίας. Αλλά ο Στάλιν διέταξε τις δυνάμεις του να αποσυρθούν και να αφήσουν τους Πολωνούς "να βράσουν στους χυμούς τους". Όταν οι Βρετανοί ζήτησαν άδεια να ρίξουν τουλάχιστον από αέρος προμήθειες στη Βαρσοβία, αρνήθηκε. Λίγο αργότερα, η εξέγερση ηττήθηκε με βαριές απώλειες σε ανθρώπινες ζωές. Για άλλη μια φορά, οι Πολωνοί επέτρεψαν στον εαυτό τους να εξαπατηθεί από τις διαφανείς υποσχέσεις των ξένων που θεωρούσαν τη χώρα τους μόνο ως πόνι ξένων στόχων.

Όλα αυτά και άλλα πολλά υπέστησαν οι Πολωνοί για την άρνησή τους να εξετάσουν το λογικό αίτημα του Αδόλφου Χίτλερ: την επιστροφή μιας και μόνο πόλης που δεν τους ανήκε. Πόσο ασήμαντο, ακόμη και ασήμαντο φαίνεται αυτό το διαπραγματεύσιμο ζήτημα, σε σύγκριση με το τεράστιο πανόραμα καταστροφής, θανάτου και πόνου που ακολούθησε για την Πολωνία και τον υπόλοιπο κόσμο!

Χωρίς αμφιβολία, κανένα άλλο έθνος στη Γη δεν θα μπορούσε να νικήσει τις ένοπλες δυνάμεις της Πολωνίας που αριθμούσαν ένα εκατομμύριο άνδρες σε λιγότερο από ένα μήνα. Τα συμμαχικά σχέδια για την καθυστέρηση της γερμανικής προέλασης, επιτρέποντας έτσι στη Γαλλία να επιτεθεί στα δυτικά, ήταν ορθά για τα στρατηγικά δεδομένα της εποχής. Κανείς, ούτε καν οι ίδιοι οι στρατηγοί του Χίτλερ, δεν πίστευε ότι οι Πολωνοί θα μπορούσαν να νικηθούν σε λίγο περισσότερο από τρεις εβδομάδες. Ως εκ τούτου, του αξίζει το μεγαλύτερο μέρος των ευθυνών για τη νίκη, κυρίως χάρη στην επιμονή του στην αεροπορική δύναμη που υποστήριζε το έδαφος και στην τεράστια περικύκλωση των εχθρικών δυνάμεων ανατολικά του Βιστούλα, όπου οι Πολωνοί έχασαν κάθε ελπίδα για παρατεταμένη αντίσταση.

Η Εκστρατεία ήταν πράγματι ένας θρίαμβος της εθνικοσοσιαλιστικής ιδιοφυΐας και του θάρρους επί στενόμυαλων συνωμοτών που προσπαθούσαν να συντρίψουν τη μεγαλύτερη ελπίδα της Λευκής Φυλής. Αλλά ήταν επίσης καταστροφική για έναν πολύτιμο λαό που προδόθηκε από φιλάργυρους πολιτικούς και ξένους με εξωπολωνικές ατζέντες. Ακόμα χειρότερα, η αμοιβαία σφαγή των Αρίων ανδρών στην Πολωνία το 1939 ήταν μια τραγωδία για τον Δυτικό Πολιτισμό, όπου ξεκίνησε ο Μεγάλος Αδελφοκτόνος Πόλεμος και η πραγματική παρακμή της Δύσης.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGEBUNGANGSLISTEN
November 1938 Ausgabe 1978 26. April 2007 42. Jg.

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da. Sie ist in der Tscholopos. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Millionen von Menschen, Vorfahren, Vorfahren und Vorfahren haben nicht zugestimmt, das Kommando der gesamten Welt unter der Führung Adolf Hitlers zu unterwerfen.

Alle Nationalsozialisten sind weniger arbeitslos, Völkern und Rassenbewegungen stehen Schicksal an Schicksal an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern. Die Bewegung ist eine widerstand geworden, aber die Größe des biologischen Völkern ist heute auch viel größer als in der Vergangenheit.
Der weltweite Kampf ist ein Kampf, der Völkern - gegen alle weißen Völkern - zu kämpfen. Keine Mittel und Erwählung, Überwindung und Rassenbewegung.
Ob "Nazi" oder "Hitler", ob in Währung oder in Bewegung, ob in Propaganda oder in Kampf, ob auf einem Schicksal oder auf einem Schicksal, das eine Pflicht hat Hitler!
Hail Hitler!
Gottfried Lohr

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

E/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly**
Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι πρωτόνομο φιλοσοφικό και σχετίζονται με την τέχνη.

Παρηγόνητε τις απόψεις σας σχετικά με τον αντίκτυπο αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Νίτσε και ο Σπινόζα της Αντιαντιπότητας (www.mousethinkingtheism.com/truth.htm). Έργο φέρει στις 21 σελίδες τώρα, και έχει πολλά ακόμα να κάνει. Η μέλη του IF Παγκόσμιο Πολύμορφο είναι ένα απλό, ναρκωτικό, πολυμορφικό για ένα πράγμα και βίαιος, αλλά δύο πράγματα που πρέπει να ερωτήσουν. Αυτά είναι λίγο σαν να είναι αρρομολόγος, που ζητάει το θαύμα των παρόντων. Ένα παρόν που θα προσηύχον να μην έρθει στο φως.

the NEW ORDER
Number 176 (133) Founded 1978 April 26, 2007 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware conservatives and social kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and re-education.
Whether "Nazi" or "Hitler", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Lohr

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

**Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο
Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!**

**Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julian Steinbock: Der Giftige Pflanz
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Bollmann
Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**